

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Tos/20/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617010221
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8617010221.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a JUDr. Evy Rešatkovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 21.11.2017, v trestnej veci odsúdeného A. F. pre zločin zabitia podľa § 147 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Svidník sp. zn. 9Nt/9/2017 zo dňa 6.9.2017 t a k t o

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť odsúdeného A. F..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamietol návrh odsúdeného A. F. na povolenie obnovy konania, proti právoplatnému rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 2T/60/2013 zo dňa 12.6.2013, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení a po poučení o opravnom prostriedku odsúdený sťažnosť, ktorú následne prostredníctvom svojej obhajkyne aj písomne odôvodnil. Napadnuté uznesenie považuje za nesprávne, pretože v pôvodnom konaní došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, keď jeho prvá výpoveď bola iba zopakovaním tvrdení policajtov, hoci on si nič nepamätal. Navrhol preto, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzajúce, a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Na rozdiel od námietok uvádzaných v sťažnosti je podľa názoru krajského súdu rozhodnutie súdu prvého stupňa správne.

Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia náležitým spôsobom odôvodnil výrok, ku ktorému dospel a krajský súd v podrobnostiach pre správnosť dôvodov na tieto aj poukazuje.

Prvostupňový súd správne zistil, že rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 2T/60/2013 zo dňa 12.6.2013, právoplatným dňa 12.6.2013, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, bol A. F. uznaný za vinného zo zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 07.12.2012 v čase medzi 14.45 hod. až 15.04 hod. v detskej izbe na prvom podlaží rodinného domu č. XX v obci J., v stave po požití alkoholických nápojov kuchynským nožom, ktorý zobral z pracovnej dosky kuchynskej linky z vedľajšej miestnosti fyzicky napadol O. N., nar. XX.XX.XXXX tak, že jej slabšou až strednou intenzitou spôsobil bodnorezné rany tváre, krku, trupu a rezné rany na dlaniach oboch rúk a prstoch ľavej ruky s obvyklou dobou liečenia 26 až 28 dní, ako aj dve bodnorezné rany

brušnej dutiny s obvyklou dobou liečenia 14-16 týždňov, následkom ktorých došlo k vzniku infekcie, ako priamej poúrazovej komplikácie s následným vznikom septického šoku v dôsledku čoho poškodená dňa 23.01.2013 zomrela z dôvodu zlyhania srdcovo-cievnej a dýchacej činnosti.

Za to mu bol podľa § 147 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. c), § 74 ods. 1 Tr. zákona mu bolo uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal odsúdený dovolanie, o ktorom Najvyšší súd SR svojim uznesením sp. zn. 4Tdo/69/2016 zo dňa 14.2.2017 rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. b) Tr. poriadku odmietol.

V napadnutom uznesení okresný súd správne poukázal na ust. § 394 ods. 1 Tr. poriadku upravujúceho pozitívne podmienky povolenia obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku sa obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Vzhľadom na námietky sťažovateľa je potrebné v prvom rade zdôrazniť, že v konaní o obnove konania sa nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje sa výlučne otázka, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie o vine a treste. Súd teda v konaní o povolení obnovy nemôže preskúmavať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vysporiadal so všetkými okolnosťami a obhajobou obvineného, alebo či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a podobne. Inak by šlo o neprípustnú reparáciu pôvodného, už právoplatného rozhodnutia súdu.

Z citovaného ustanovenia je ďalej zrejmé, že aby mohla byť povolená obnova konania musia byť splnené súčasne dve podmienky. Tou prvou je existencia nových dôkazov alebo skutočností súdu skôr neznámych, za ktoré možno považovať iba také, ktoré neboli súdu známe do rozhodnutia, ktorého sa návrh na obnovu týka. Samotná skutočnosť, že odsúdený predloží v rámci konania na povolenie obnovy konania nové dôkazy, ktorých obsahom sú nové skutočnosti, ešte neznamena, že obnova konania sa povolí. Musí byť splnená i druhá podmienka a tou je, že nové skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé buď sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi, ktoré boli predmetom zisťovania či dokazovania alebo ktoré mal súd k dispozícii v čase rozhodnutia, odôvodniť iné rozhodnutie, v danom prípade o vine.

Sťažovateľ však vo svojom návrhu na obnovu konania neuviedol žiadne nové skutočnosti, ani súdu skôr neznáme dôkazy, ktorých existencia by mohla viesť k inému záveru pre rozhodnutie o vine, ale namietal len procesné nedostatky a spôsob hodnotenia dôkazov, ktoré nemôžu byť predmetom posudzovania v konaní o povolenie obnovy konania.

Odsúdený označil ako novú skutočnosť porušenie práva na obhajobu, keď pri jeho výsluchu nebol prítomný obhajca, vypovedal to, čo mu povedali policajti a že znalci boli u neho na podanie znaleckého posudku krátko. Takéto skutočnosti však odsúdený počas celého pôvodného konania nenamietal, hoci obhajcu mal a za jeho prítomnosti bol vypočúvaný vyšetrovateľom aj dňa 4.4.2012, kde uviedol, že to, čo doposiaľ uviedol vyšetrovateľovi, je pravda. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že odsúdený za prítomnosti svojho obhajcu pred prokurátorom i súdom opakovane vyhlásil, že bol poučený o svojich právach, vrátane práva na obhajobu, že mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu, s ktorým sa mohol radiť o spôsobe obhajoby a tiež že sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok. Je tak zrejmé, že tvrdenia odsúdeného počas konania o jeho návrhu na povolenie obnovy konania nie sú pravdivé a sú vedené len jeho snahou o dosiahnutie lepšieho trestu.

Je teda potrebné súhlasiť so závermi prvostupňového súdu, že v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania neboli zistené žiadne také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé na postup uvedený v § 394 ods. 1 Tr. poriadku, teda na povolenie obnovy konania.

Keďže krajský súd nezistil ani v konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo pochybenia, prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, a preto sťažnosť odsúdeného v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku ako nedôvodnú zamietol.

jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.